

Bl. 12.

54

QVOD BENE VERTAT
CHRISTI RESVR-
GENTIS FRVCTVO-
SAM VICTORIAM

SCHOLA CIZENSIS
A. D. XXVI APRILIS POST PRECES
MERIDIANAS PIE MEDITABITVR.

IN SOCIETATEM SANCTI OFFICII
HVMANISSIME ADVOCAT
M. CHRISTOPHORVS CELLARIVS
SCHOLAE RECTOR.

CIZAE, Litteris HETSTEDIANIS.

ell.

Etsi multa diuinitatis Christi argumenta & demonstrationes sunt, quibus firme nostra pietas inniti, etiam convincere dissentientes potest: vix tamen efficacius ex illis inuenitur, quam quod mortis vincula dissoluit ipsemet, & viuus in hanc cœli lucem ex sepulcro, tanquam mortuorum carcere, eodem die, quo futurum prædixerat, regressus est. Apostolo doctore sententiam nostram constantissime tuemur, a quo accepimus, Dauidis filium, humani generis liberatorem, *ὁ ἐκ νεκρῶν ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν*, fortissime Dei filium ex mortuorum resurrectione declaratum esse. Sunt equidem non nulli, in quorum numero & Bellarminus est, qui contra obiiciunt, *ὁ ἐξεν* non declarari vertendum esse, sed *definiri* tantummodo, aut etiam *prædestinari*: nobis autem illa nequaquam opponuntur, aut sibi vere repugnant, quum *ὁ ἐξεν* & *ὁ ἐξεν* *definitio* huiusce omnino, philosophorum consensu, naturæ sit, vt rem, quam definit ac determinat, quanta fieri perspicuitate potest, totam illustret ac declaret. Nec noua nostra interpretatio est, sed inde a primo ecclesiæ Christianæ initio recepta

pta

pta & approbata, quippe Syrus, quo antiquio-
rem non habemus Scripturæ sanctæ interpretem,
illud apostoli verbum per $\psi\tau\lambda$ *cognitus* & *decla-*
ratus est, signanter admodum expressit. Et quid.
de verbis dubitamus, cum res ipsa luculentissime
illud ante oculos proponat? Quem enim *ἀδύνατον*
erat a morte *νεκρῶν*, hoc est contineri aut supera-
ri, nonne recipiens vitam & ex sepulcro egressus
probavit omnibus, se eum esse, qui mortis impe-
rium habuerat, id est, Dei Filius & princeps au-
ctorque vitæ? Nulla tam firma mortis vincula
erant, quæ ipsum constringere potuerint: nulli
ἀδύνατος *ζωνάρις* tam vehementes, quibus impediretur,
quo minus sibi vitam restitueret. Persæpe qui-
dem oracula dicunt, Christum a Patre Deo resu-
scitatum esse, quod quamlibet non dissimile illo-
rum exemplis videatur, qui a morte in vitam re-
uocati sunt; tamen tantum a nostro abest, vt
hoc scripturæ stilo diuinitas eius obscuretur, vt
eodem potius clarissime illuminata omnes du-
bitationis errores disiiciat. Vt enim silentio
prætermittamus, non semel proditum esse, pe-
nes ipsum Christum tantum potestatis fuisse, vt
pro arbitrio deponere vitam atque recipere e-
andem potuerit; etiam resuscitante Patre **FILI-**
VS DEI demonstratus est. Personam enim per-
ditissimi cuiusque in se susceperat sanctissimus
Ser-

Seruator, exosus ob id Patri & detestabilis, siue,
vt diuinis litteris expressum est, ארר & *uarrige*
factus. Ne ergo dubitatio nobis superesset, quasi
Christus non plene reconciliaffet Patrem, eiusque
ardentissimam iram exstinxisset; sæpe numero di-
uinis scripturis significatur, Patrem ipsum mortis
vincula extoluisse, filiumque suum reduxisse in vi-
tam, vt intelligamus omnes, quæ pro sceleribus
humani generis perficienda erant & persoluenda,
ita abunde a Christo præstita & persoluta esse, vt
nihil iræ & indignationis diuinæ superesset. Ete-
nim qui propter scelera nostra abiectus a Deo &
ad mortis supplicium damnatus erat; propter
δικαιωσιν & reconciliationem nostri resuscitatus a
mortuis est. Nisi enim per Christum conciliati Deo
essemus; eum qui nostram personam sustinebat, æ-
ternis vinculis, quibus constrictus erat, non emitti
passus esset, multo minus ipse eum explicasset, sed
tamdiu tenuisset vinctum & captiuum, quoad
pro singulis satisfecisset, quorum causam vel
sanguine suo expiandam potius, quam defen-
dendam in se se suscepit. Ex quo manifestissi-
mum est, qui difficillimam hanc personam tu-
eri potuit & Deum ita placare, vt vinculis, in
quæ coniectus erat, dimitteretur; augustio-
rem humana forma esse & ipsum DEI FILIUM,
quod infinitam Dei iram sedare, & execrabile
hu-

humanum genus in gratiam reducere, nullius potest esse, quam qui ipse infinita auctoritate pollet, & Deo Patri æqualis existit. Hoc cum pulcherrime probari etiam ex eo possit, quod placatus & reconciliatus Pater Christum sequestrum nostrum ex morte excitauit; quis dubitabit, utroque modo, tum quo se ipse suscitauit, tum quo a Patre excitatus est, DEMONSTRATVM ESSE DEI FILIVM? Non possum mihi temperare, quin lepidam historiam de Dauid El David ex Rabbi Salomonis Ben Virga libro Schebet Iehuda cap. xxxi in medium producam, ut ex vanissima temeritate impostoris tum veritas Messiaë nostri, tum diuina eius gloria, ut radius in umbra, magis magisque eluceat. Iste pessimus nebulonum, qui se Messiam iactitauit, cum omnem pæne orientem decepisset, ut fides sibi haberetur, tandem ad regem Persarum iterum vocatus, (nam vinculis se se post primam causæ dictionem custodibus corruptis liberauerat) quæ egisset hoc miraculo se defensurum esse impudentissime pollicitus est, שיכרו ראשו וישוב ויהיה *si caput sibi amputarent, reuersurum in vitam esse.* Quo facto addit auctor ex Maimonide, mortuum illum quidem esse, & stolidos quosdam sectatores expectasse, ut ad vitam rediret; ועדין חשופה לא בא *sed adhuc*

ve-

vesanum hominem non reuertisse. Scilicet tam facilis labor est a morte gradum referre, & ad superiorum auras in vitam regredi. Sic magna promittere & alii ausi Pseudomessia sunt, nihil vero quidquam præstare potuerunt, quod veri nominis & notæ Messia conueniret, quæ dum singula Noster, non solum ut ipse, sed antiqui vates etiam prædixerant, accuratissime præstitit, eo magis nostra fides confirmatur, ut nequidquam dubitare liceat, quem amplexi Redemptorem sumus, ipsum esse, qui hominum saluti a Deo olim destinatus fuerat. Qui quo plura sufferre nostra causa dignatus est, antequam suos nostrosque hostes superaret; eo ætiori vinculo obligamur, ut victoriam eius affidue cogitemus & concelebremus, quia illam non sibi, sed nobis retulit, nobis omnem eius fructum proprium esse & salutarem permisit. Quapropter laude dignum ecclesie officium est, quo totum quinquaginta dierum tempus, quod a paschate numeratur, solenni pietate atque lætitia exsequitur, Christum canendo, laudandoque hostium inferorum atque mortis victorem potentissimum. Idem etiam schola nostra nunc vnice sibi commendatum habet, & cum sacro hoc tempore anniuersaria lustratio, serenissimis auspiciis peracta, oratorio certamine ma-

io-

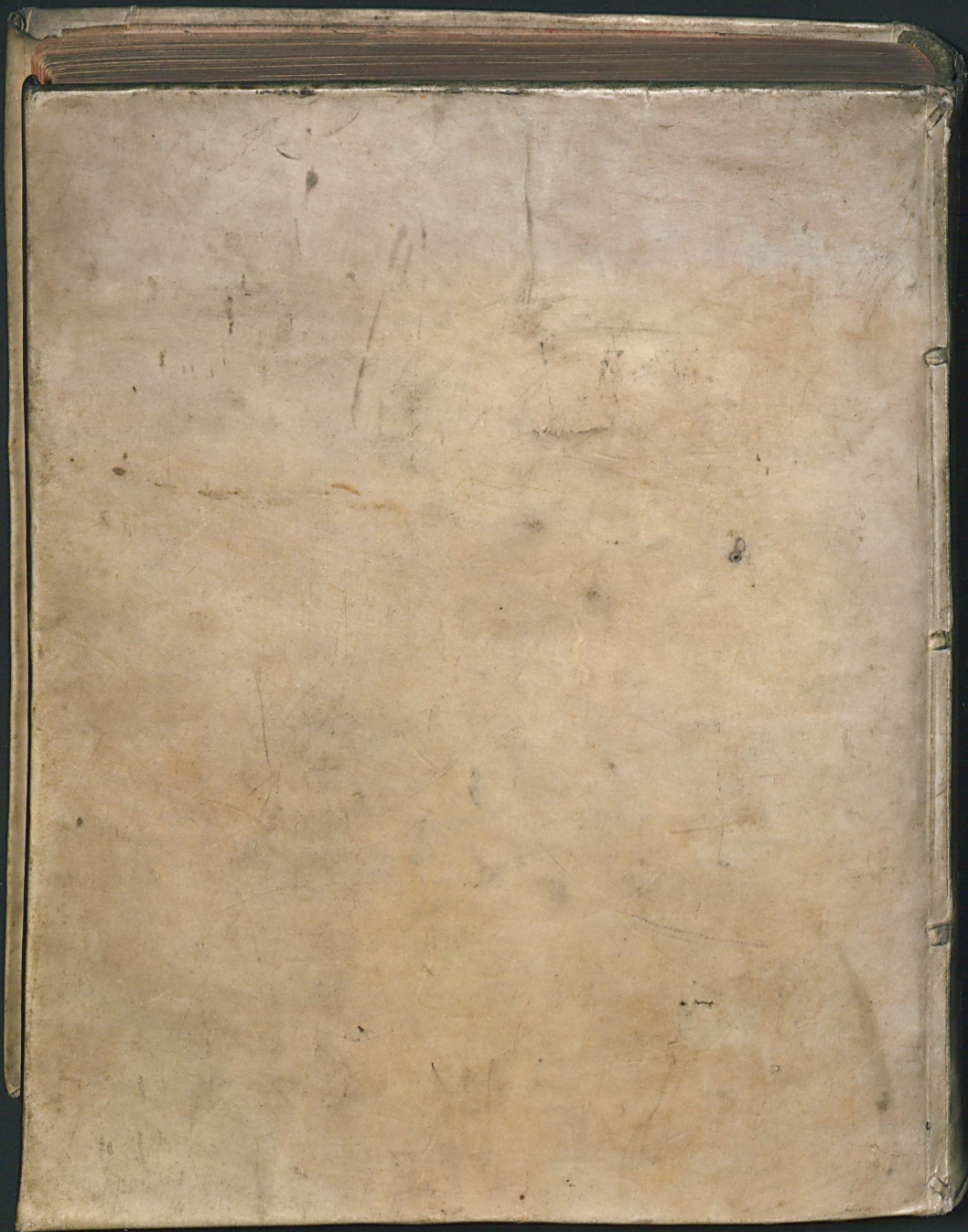
iorum ritu finienda fuerit, non putauimus de alia
re verba facienda esse, quam quæ publica nobis
Christianorum læticia suppeditat. Quod igitur
felix sit & salutare omnibus, nostros iussimus *Chri-*
sti victoriam ita indicta panegyri ex Rostris nostris
enarrare, vt primum *pugnæ atrocitatem* describant,
deinde *victoris potentiam*, tandem eiusdem *bene-*
ficientiam fructusque victoriæ deprædicent. Qui
tacro hoc muneri suam operam pie dicarunt, sunt
CHRISIANVS Hayn / Pegau. Misch. ABRA-
HAMVS SCVLTVS, suburbanus Gleinen-
sis: & CHRISTIANVS Stiffert / nostras Citi-
censis, e quibus duo posteriores, impetrata di-
scedendi venia & consensu superiorum; nostræ
scholæ vna & omnibus, quorum beneficio se ad-
fectos intelligunt, publice & rite *valere* dicent.
His vt frequens auditorium conciliemus, qua
fieri obseruantia & humanitate potest, studio-
rum patronos atque fautores inuitamus, simul-
que abeuntibus prosperitatem & in studiis feli-
cissimum successum adprecamur. P. P. Cizæ
VII K L Maias CIO IDC LXXXVI.

Nr 3165

S 80

1007

120

B.I.G.

Farbkarte #13

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

54

NE VERTAT
I RESVR-
FRVCTVO-
CTORIAM
CIZENSIS
LIS POST PRECES
PIE MEDITABITVR.
M SANCTI OFFICII
ME ADVOCAT
ORVS CELLARIVS
RECTOR.

is HETSTEDIANIS.

ell.